

Splošne informacije - Češka

KAZALO

- 1 Kako se sestavi razpolaganje za primer smrti (oporoka, skupna oporoka, dedna pogodba)?
- 2 Ali mora biti razpolaganje overjeno in na kakšen način?
- 3 Ali je svoboda do razpolaganja za primer smrti omejena (npr. z nujnim deležem)?
- 4 Kdo in koliko deduje, če razpolaganja za primer smrti ni?
- 5 Kateri organ je pristojen:
 - 5.1 glede vprašanj dedovanja?
 - 5.2 za sprejem izjave o odpovedi dediščini ali njenem sprejemu?
 - 5.3 za sprejem izjave o odpovedi volilu ali njegovem sprejemu?
 - 5.4 za sprejem izjave o odpovedi nujnega deleža ali njegovem sprejemu?
- 6 Kratek opis postopka za ureditev dedovanja v nacionalnem pravu, vključno z likvidacijo zapuščine in delitvijo premoženja (to vključuje informacijo, ali postopek dedovanja začne sodišče ali drugi pristojni organ na lastno pobudo).
- 7 Kako in kdaj postane posameznik dedič ali volilnojemnik?
- 8 So dediči odgovorni za dolgove pokojnika, in če je tako, pod katerimi pogoji?
- 9 Kateri dokumenti in/ali informacije so običajno potrebni za vpis nepremičnine?
 - 9.1 Je imenovanje upravitelja obvezno ali obvezno na zahtevo? Kaj je treba storiti, če je obvezno ali obvezno na zahtevo?
 - 9.2 Kdo lahko izvrši pokojnikovo razpolaganje za primer smrti in/ali upravlja s premoženjem?
 - 9.3 Katera pooblastila ima upravitelj?
- 10 Kateri dokumenti, ki dokazujejo status in pravice upravičencev, se običajno izdajajo po nacionalnem pravu med postopkom dedovanja ali ob koncu postopka? Ali imajo dokazno moč?

Ta informativni list je bil pripravljen v sodelovanju s Svetom notariatov EU (CNUE).

1 Kako se sestavi razpolaganje za primer smrti (oporoka, skupna oporoka, dedna pogodba)?

Splošni načini sestavljanja oporoke

Razen v izjemnih okoliščinah se oporoka sestavi v pisni obliki. Z vidika pravne varnosti je datum obvezen element oporoke. Po češkem pravu skupna oporoka več oseb ni dopustna.

V skladu s češkim pravom se lahko oporoka sestavi na naslednje načine:

- a) oporoka, ki jo oporočitelj lastnoročno napiše in podpiše;

b) oporočitelj lahko sestavi tudi oporoko, ki je ne napiše lastnoročno, če jo sam podpiše in pred dvema hkrati navzočima pričama izrecno izjavi, da je v dokumentu zapisana njegova poslednja volja. Priči podpišeta dokument in mu skupaj z informacijami, ki omogočajo njuno identifikacijo, priložita izjavo, da sta priči;

c) slep oporočitelj sestavi oporoko pred tremi hkrati navzočimi pričami v dokumentu, ki ga priča, ki ne piše oporoke, na glas prebere. Če ima oporočitelj prizadeta druga čutila in ne more brati ali pisati, se mu vsebina oporoke sporoči na način, ki ga razumejo oporočitelj in vse priče;

d) oporočitelj lahko oporoko sestavi tudi v obliki notarskega zapisa.

Sestavljanje oporoke v posebnih primerih

Če se oporoka sestavlja v izjemnih razmerah, zlasti v smrtno nevarnih okoliščinah, veljajo posebna pravila.

a) Če je zaradi nepričakovanih okoliščin oporočiteljevo življenje v jasni in neposredni nevarnosti ali je oporočitelj v kraju, kjer so zaradi izjemnih razmer (vojne, naravne nesreče itd.) socialni stiki ohromljeni in oporoke ni mogoče narediti drugače, lahko oporoko sestavi ustno pred tremi hkrati navzočimi pričami. Če oporočitelj preživi, se ustna oporoka šteje za nično po dveh tednih od datuma, na katerega je bila narejena.

b) Če obstajajo utemeljeni pomisleki, da bi oporočitelj lahko umrl, preden bi sestavil oporoko pred notarjem, lahko oporoko pred dvema pričama zapiše župan občine, v kateri je oporočitelj. Takšna oporoka je veljavna tri mesece od takrat, ko oporočitelj prvič postane sposoben narediti oporoko pred notarjem. Ta oblika oporoke je znana kot „vaška oporoka“.

c) Na krovu češkega zrakoplova ali morskega plovila lahko oseba, ki vodi zrakoplov ali plovilo oziroma njen predstavnik, če za to obstajajo resni razlogi, zapiše oporoko v navzočnosti dveh prič. Veljavnost takšne oporoke je prav tako omejena na tri mesece.

d) Poslednjo voljo vojaka, če ta sodeluje v oboroženem spopadu, lahko v navzočnosti dveh prič zapiše poveljnik enote ali drug častnik. Kot v prejšnjih primerih je veljavnost take oporoke omejena na tri mesece.

Dedna pogodba

V dedni pogodbi lahko oporočitelj, ki je polnoleten ter popolnoma pravno in poslovno sposoben, imenuje dediča ali volilojemnika, ki je lahko druga pogodbená stranka ali tretja oseba. Oporočitelj dedne pogodbe ne more enostransko prekiniti.

Oporočitelj lahko v dedni pogodbi razpolaga z največ tremi četrtinami svoje zapuščine; četrtina zapuščine mora ostati prosta, čeprav lahko oporočitelj glede zadevnega preostanka zapuščine napravi oporoko.

Zakonca lahko v dedni pogodbi za dediča imenujeta drug drugega. Lahko se dogovorita, da se pravice in obveznosti na podlagi dedne pogodbe ob ločitvi razglasijo za nične.

Dedna pogodba je lahko le v obliki javne listine, npr. notarskega zapisa.

2 Ali mora biti razpolaganje overjeno in na kakšen način?

Centralni register oporok je bil ustanovljen leta 2001. Po splošni rekodifikaciji civilnega prava na Češkem je register oporok s 1. januarjem 2014 zamenjal register pravnih aktov za primer smrti. Ta register je zasebni elektronski seznam, ki ga vzdržuje, vodi in upravlja notarska zbornica Češke republike. Vanj se evidentirajo dokumenti o naslednjih pravnih aktih oporočitelja, sestavljenih za primer smrti:

a) oporoki, kodicilu ali dedni pogodbi;

b) izjavi o razdedinjenju in izjavi, v kateri je navedeno, da oseba, ki je v okviru zakonitega dedovanja opredeljena kot dedič, ne bo prevzela lastništva nad zapuščino;

c) navodilu za dogovor o pobotu glede deleža zapuščine, če takšnega navodila ne vsebuje že oporoka;

d) imenovanju upravitelja, če ni imenovan v oporoki;

e) dogovoru o odpovedi pravici do dedovanja;

f) preklicu pravnih aktov iz pododstavkov od (a) do (e).

Če notar enega od navedenih dokumentov sestavi v obliki notarskega zapisa ali pa sprejme tak dokument, ki ni v obliki notarskega zapisa, v hrambo, informacije o zadevnem dokumentu in osebi, ki ga je sestavila, z elektronskim prenosom podatkov vnese v zadevni register.

Dokument i o pravnih aktih oporočitelja za primer smrti, ki niso notarski zapisi, so registrirani le, če so bili dani v hrambo notarju.

3 Ali je svoboda do razpolaganja za primer smrti omejena (npr. z nujnim deležem)?

Nujni delež – splošne informacije

Nujni dediči oporočitelja so njegovi potomci v ravni vrsti. Nujni dedič, ki (i) se ni odpovedal pravici do dedovanja ali pravici do nujnega deleža; (ii) je upravičeni dedič in (iii) ni bil dejansko razdedinjen, je upravičen do nujnega deleža ali njegovega nadomestila, če ga oporočitelj v celoti ali delno izpusti iz razpolaganja s premoženjem po smrti, tj. ne prejme zapuščine v obliki deleža dediščine ali volila, ki je po vrednosti enaka njegovemu nujnemu deležu. Preživeli zakonec in morebitni predniki v ravni vrsti niso nujni dediči. Mladoletni potomci v ravni vrsti morajo prejeti delež, ki je enak vsaj trem četrtinam njihovega zakonskega deleža dediščine; odrasli potomci v ravni vrsti morajo prejeti vsaj eno četrtino svojega zakonitega deleža dediščine. Če je oporoka v nasprotju s tem in če oporočitelj ni razdedinil nujnega dediča iz razlogov, opredeljenih v zakonu, je nujni dedič upravičen do plačila zneska, ki je enak vrednosti njegovega nujnega deleža. Če je oporočitelj vdovec in ima dva otroka, vsak dobi polovico dediščine. Če je eden od njiju mladoleten, njegov nujni delež obsega tri osmine; nujni delež odraslega potomca v ravni vrsti je ena osmina.

Člen 704 civilnega zakonika tudi navaja: „Če mora sodišče pri delitvi dediščine razdeliti družinsko podjetje, ima družinski član, ki sodeluje pri vodenju tega podjetja, prednostno pravico.“

Posebni primeri

Če je nujni dedič (zavestno) izpuščen iz oporoke, pri čemer ni razdedinjen, ampak njegova dejanja izpolnjujejo zakonske razloge za razdedinjenje, se takšen izpust šteje za razdedinjenje, ki je izvedeno molče in upravičeno, zato v tem primeru potomec v ravni vrsti nima pravice do nujnega deleža.

Če je nujni dedič iz oporoke izpuščen le, ker oporočitelj pri razpolaganju s premoženjem po smrti ni vedel za njegov obstoj (npr. oporočitelj je menil, da je ta potomec umrl, ali pa ni vedel, da je določena oseba njegov potomec v ravni vrsti), je ta nujni dedič upravičen do nujnega deleža, ki mu pripada po zakonu.

Možnost odpovedi pravici do nujnega deleža

Nujni delež se lahko odpove pravici do nujnega deleža v formalnem dogovoru z oporočiteljem, ki se zapiše v obliki notarskega zapisa. Enako je mogoče odstopiti pravico do dedovanja v korist druge osebe. Odpoved v korist zadevne druge osebe je veljavna, če ta postane dedič.

Odpoved dediščini in odstop dediščine (dediščino lahko odstopi dedič, ki se ji ni odpovedal) je treba razlikovati od odpovedi pravici do dediščine ali pravici do nujnega deleža na podlagi dogovora z oporočiteljem (ko je ta še živ) v obliki notarskega zapisa. Dediščini se je mogoče odpovedati ali jo odstopiti šele po oporočiteljevi smrti.

Druge omejitve

Oporočitelj lahko v oporoki določi pogoje ali roke oziroma določi ali naroči, da dediščina po dedičevi smrti preide na drugega dediča (dedovanje po liniji). Vendar takšne klavzule ne smejo biti namenjene očitnemu nadlegovanju dediča ali volilijemnika zaradi očitne samovoljnosti oporočitelja in ne smejo jasno nasprotovati javni politiki.

Oporočitelj dediču ali volilijemniku ne sme določiti, da se mora poročiti, da se ne sme poročiti ali da mora ostati poročen, lahko pa za nekoga uveljavi pravico, ki traja do takrat, ko se ta oseba poroči.

Če so vsi dediči (ali nasledniki v liniji) oporočiteljevi vrstniki, zaporedje, v katerem bodo ti dediči dedovali drug po drugem v skladu z oporočiteljevim razpolaganjem s premoženjem po smrti (pod določenimi pogoji), ni določeno. Če v času oporočiteljeve smrti dedič še ni rojen, se zaporedje dedičev, ki ga je določil oporočitelj, konča, ko prvi taki dedič prevzame dediščino.

Dedovanje po liniji se konča najpozneje sto let po oporočiteljevi smrti. Če po smrti dediča, ki je oporočiteljev vrstnik, dediščino prevzame dedič v liniji, se dedovanje po liniji konča šele, ko prvi taki dedič v liniji prevzame dediščino.

4 Kdo in koliko deduje, če razpolaganja za primer smrti ni?

Če pokojnik ni sestavil oporoke, kodicila ali dedne pogodbe, dedujejo njegovi zakoniti dediči v šestih dednih redih. Osebe v teh redih se za dediče upoštevajo postopoma na podlagi svojega reda. Dediči iz bližnjega dednega reda izključujejo osebe bolj oddaljenega dednega reda, npr. če dedujejo dediči prvega dednega reda, dediči drugega dednega reda ne podedujejo ničesar. Le če dediči prvega dednega reda ne dedujejo, dediščina preide na dediče drugega dednega reda. Deleži od zapuščine, ki so navedeni v zakonu, veljajo le, če dediči pred sodiščem ne dosežejo drugačnega dogovora. Če pokojnik ni sestavil razpolaganja s premoženjem po smrti (oporoke, dedne pogodbe ali kodicila) oziroma če pokojnik v razpolaganju s premoženjem po smrti to dovoli (ne prepove), lahko dediči s sporazumnim dogovorom pred sodiščem zapuščino med seboj razdelijo, kakor želijo.

Dedni redi

V prvem dednem redu pokojnikovi otroci in zakonec dedujejo enake deleže. Če sta imela pokojnik in njegov zakonec skupno zakonsko premoženje, ga sodišče najprej poravnava tako, da del tega premoženja pripada preživelemu zakoncu, del (običajno polovica) pa je vključen v dediščino. Premoženje, ki se vključi v dediščino, dedujejo preživeli zakonec in otroci v enakih deležih. Zakončev delež ne vključuje predmetov, ki jih je ta pridobil pri poravnavi skupnega premoženja. V Češki republiki se v civilnem zakoniku ne razlikuje med otroki, rojenimi v zakonu in zunaj njega, ali lastnimi (biološkimi) otroki in posvojenimi otroki.

Če kateri od pokojnikovih otrok ne deduje (npr. če se svojemu deležu dediščine odpove, ko je oporočitelj še živ, če se odpove dediščini ali pa umre pred oporočiteljem), delež dediščine, ki pripada temu otroku, dedujejo njegovi otroci v enakih deležih. Enako velja tudi za bolj oddaljene potomce v ravni vrsti.

Če je bil pokojnik samski in je zapustil otroke, njegovo celotno premoženje dedujejo njegovi otroci (ali njihovi potomci v ravni vrsti – glej zgoraj). Če je pokojnik zapustil zakonca in ni imel otrok, preživeli zakonec ne deduje celotne zapuščine, ampak deduje skupaj z dediči v drugem dednem redu.

V drugem dednem redu dedujejo preživeli zakonec, pokojnikovi starši in osebe, ki so s pokojnikom vsaj eno let pred njegovo smrtjo živele v skupnem gospodinjstvu, torej so skrbele za gospodinjstvo, ki so ga delile s pokojnikom, ali pa je bilo njihovo vzdrževanje odvisno od pokojnika. Vse te osebe razen zakonca dedujejo v enakih deležih. Preživeli zakonec deduje vsaj polovico zapuščine. Če je pokojnik zapustil zakonca in oba starša, zakonec deduje polovico zapuščine, starša pa vsak po četrtino.

Preživeli zakonec in eden od staršev lahko v drugem dednem redu dedujeta celotno zapuščino. Če je pokojnik zapustil zunajzakonskega partnerja, ne pa tudi zakonca ali staršev, zunajzakonski partner ne pridobi celotne zapuščine, ampak deduje skupaj z drugimi dediči v tretjem dednem redu.

V tretjem dednem redu v enakih deležih dedujejo sorojenci pokojnika in zunajzakonski partner. Če kateri od sorojencev ne deduje, njegov delež dedujejo njegovi otroci, tj. pokojnikovi nečaki ali nečakinje (v enakih deležih). Vsak od teh dedičev lahko deduje celotno zapuščino.

Če dediščine ne prejmejo pokojnikovi sorojenci ali zunajzakonski partner, dedujejo stari starši pokojnika v četrtem dednem redu, in sicer v enakih deležih.

Če ne deduje nobeden od pokojnikovih starih staršev, dediščina v petem dednem redu preide na stare starše pokojnikovih staršev (tj. prastarše). Stari starši pokojnikovega očeta prejmejo polovico dediščine, stari starši pokojnikove matere pa drugo polovico. Oba para starih staršev si polovico, ki jima pripada, razdelita v enakih deležih.

Če eden od starih staršev ne deduje, njegova osmina pripada drugemu staremu staršu. Če ne dedujeta nobeden od njiju, pripada ta četrtina drugemu paru na isti strani. Če ne deduje nobeden od parov na isti strani, dediščina preide na pare na drugi strani v istem deležu, kot se je razdelila polovica dediščine, ki jim pripada neposredno.

Če nobeden od navedenih dedičev ne deduje, dediščina v šestem dednem redu preide na otroke otrok pokojnikovih sorojencev (otroke nečakov in nečakinj) in otroke pokojnikovih starih staršev (strice in tete). Če kateri od stricov ali tet ne deduje, ta delež dedujejo njihovi otroci (pokojnikovi bratranci ali sestrične).

Če nobeden od dedičev ne deduje, premoženje pripade državi, ki se šteje za dediča.

5 Kateri organ je pristojen:

5.1 glede vprašanj dedovanja?

5.2 za sprejem izjave o odpovedi dediščini ali njenem sprejemu?

5.3 za sprejem izjave o odpovedi volilu ali njegovem sprejemu?

5.4 za sprejem izjave o odpovedi nujnega deleža ali njegovem sprejemu?

Okrožno sodišče je pristojno za vse zapuščinske postopke (vključno z odpovedjo ali sprejemom dediščine, volila ali uveljavljanjem nujnega deleža). Sodišče v skladu z vnaprej določenim časovnim razporedom dela notarju naloži, naj upravlja zapuščinski postopek. Notar nato v postopku ravna in se odloča v imenu sodišča. V skladu s češkim pravom stranke v zapuščinskem postopku ne morejo izbrati notarja.

6 Kratek opis postopka za ureditev dedovanja v nacionalnem pravu, vključno z likvidacijo zapuščine in delitvijo premoženja (to vključuje informacijo, ali postopek dedovanja začne sodišče ali drugi pristojni organ na lastno pobudo).

Pristojnost

Če je pristojni organ češko sodišče, je za obravnavo zapuščinskega postopka pristojno okrožno sodišče, v okrožju katerega je bilo stalno ali drugo prebivališče pokojnika, kakor je bilo registrirano v zadevnem informacijskem sistemu. Če v evidenci ni zavedeno stalno ali drugo prebivališče pokojnika, je pristojno sodišče tisto, v okrožju katerega je pokojnik dejansko živel (kjer je bilo mogoče najti naslov njegovega prebivališča). Če tudi navedenega prebivališča ni mogoče najti, je pristojno sodišče tisto, v okrožju katerega je bila pokojnikova navzočnost nazadnje ugotovljena.

Če pokojnik ni prebival v Češki republiki, je sodišče z ustrežno pristojnostjo tisto, v okrožju katerega je imel pokojnik v lasti nepremičnino. Če pokojnik v Češki republiki ni imel nobene nepremičnine (in pristojnosti ni mogoče ugotoviti z nobenim od navedenih načinov), je sodišče z ustrežno pristojnostjo tisto, v okrožju katerega je pokojnik umrl (kjer je bilo najdeno njegovo truplo).

Uvedba zapuščinskega postopka na češkem sodišču

Sodišče zapuščinski postopek uvede na lastno pobudo takoj, ko ugotovi za pokojnikovo smrt. Pristojno sodišče o smrtih obvešča sodna pisarna. Lahko pa sodišče za pokojnikovo smrt izve drugače, npr. od policije, zdravstvene ustanove ali dedičev.

Sodišče lahko zapuščinski postopek uvede tudi na zahtevo katere koli osebe, ki kot dedič uveljavlja pravico do zapuščine. Če sodišče odkrije, da ni krajevno pristojno, zadevo v zvezi z dedovanjem odstopi pristojnemu sodišču. Zadeve v zvezi z dedovanjem se lahko na drugo sodišče prenesejo tudi, kadar bi bilo to primerno, npr. ker pokojnikovi dediči prebivajo v okrožju drugega sodišča.

Potek postopka

Prvič, sodišče s predhodno preiskavo preveri informacije o pokojniku, njegovem premoženju in dolgovih, skupini dedičev in ali je pokojnik zapustil oporoko ali drugo razpolaganje s premoženjem po smrti. Takšne informacije običajno pridobi z javnih seznamov, iz registra pravnih dejanj za primer smrti, registra dokumentov o zakonskem premoženju in ne nazadnje s poizvedovanjem pri osebi, ki je pristojna za pokojnikov pogreb.

Kjer je to zahtevano z zakonom ali iz drugih razlogov sodišče sprejme nujne ukrepe za zaščito zapuščine, tj. zlasti z zasgom inventarja in zapečatenjem zapuščine.

Po končani predhodni preiskavi odredi zaslišanje in morebitnim dedičem z dedno pravico in pravico do nujnega deleža naroči, naj naredijo popis premoženja iz zapuščine. Če kateri od dedičev zahteva inventar premoženja iz zapuščine, to odredi sodišče.

Če je imel pokojnik skupno zakonsko premoženje, sodišče ob nadaljnji komunikaciji s strankami pripravi seznam tega premoženja in seznam skupnih obveznosti ter ugotovi vrednost premoženja. Premoženje, ki ga stranke izpodbijajo, se ne upošteva. Preživeli zakonec ima takrat priložnost, da se z dediči dogovori o poravnavi skupnega zakonskega premoženja. V tem dogovoru se določi, katero premoženje spada v zapuščino in katero ostane preživelemu zakoncu (načela, da sta deleža obeh zakoncev enaka, ni treba upoštevati). Lahko se sklene tudi dogovor, po katerem vse skupno premoženje pripada preživelemu zakoncu in ni del zapuščine.

Dogovor o poravnavi skupnega zakonskega premoženja med dediči in preživelim zakoncem ne sme biti v nasprotju z zakonom ali pokojnikovimi navodili iz razpolaganja s premoženjem po smrti, sicer sodišče dogovora ne odobri.

Če sodišče ne odobri dogovora o poravnavi skupnega zakonskega premoženja ali pa tak dogovor ni sklenjen, sodišče skupno zakonsko premoženje poravnava v skladu z naslednjimi pravili:

- a) deleža obeh zakoncev v premoženju, ki se poravnava, sta enaka;
- b) vsak od zakoncev povrne sredstva iz skupnega premoženja, ki jih je porabil za lastno premoženje;
- c) vsak od zakoncev ima pravico, da zahteva nadomestilo za sredstva, ki jih je iz lastnega premoženja porabil za skupno premoženje;
- d) upoštevajo se potrebe odvisnih otrok;
- e) upošteva se, kako je posamezni zakonec skrbel za družino, zlasti za otroke in družinsko gospodinjstvo;
- f) upošteva se, kako je posamezni zakonec prispeval k pridobivanju in vzdrževanju skupnega premoženja.

Po poravnavi skupnega zakonskega premoženja sodišče pripravi seznam premoženja in obveznosti iz zapuščine. Pri tem upošteva zlasti informacije, ki so jih podali dediči, če je bil odrejen inventar zapuščine, pa tudi inventar zapuščine. Morebitno sporno premoženje ali odgovornosti se ne upoštevajo.

Sodišče vrednost premoženja iz zapuščine načeloma oceni glede na skladne izjave dedičev. Zelo redko se za takšne ocene naroči izvedensko mnenje.

Če pokojnik ni zapustil razpolaganja s premoženjem po smrti, se lahko dediči dogovorijo o delitvi zapuščine po lastnih željah. Sodišče potrdi delitev dediščine med dediče v skladu s tem dogovorom. Če takšnega dogovora ni, sodišče potrdi njihovo dedovanje v skladu z deleži, določenimi z zakonom. Na zahtevo dedičev zapuščino med dediče razdeli sodišče.

Če oporočitelj v razpolaganju s premoženjem po smrti pusti navodila glede delitve zapuščine, sodišče potrdi dedovanje zapuščine dedičev v skladu z zadevnimi navodili. V nasprotnem primeru se lahko dediči dogovorijo o delitvi zapuščine. Ne glede na to se lahko o drugačnih deležih iz zapuščine dogovorijo le, če je oporočitelj to izrecno dovolil.

Če nujni dedič uveljavlja pravico do nujnega deleža, se lahko drugi dediči z njim dogovorijo za poravnavo nujnega deleža (odpravnino). V nasprotnem primeru mora biti odrejen inventar zapuščine, da se lahko izračuna nujni delež.

Preden sodišče sprejme sklep glede zapuščine, mu je treba predložiti dokaze, da so bila zadevna volila izpolnjena in da so bili drugi volilojemniki obveščeni o pravici do volila.

7 Kako in kdaj postane posameznik dedič ali volilojemnik?

Ob oporočiteljevi smrti pridobijo njegovi dediči pravico do dedovanja. Če se pridobitev premoženja iz zapuščine ne preloži zaradi razpolaganja premoženja po smrti, ki ga je sestavil oporočitelj, npr. zaradi pogoja (dedič bo dedoval šele po pridobljeni univerzitetni diplom) ali roka (po določenem obdobju), en ali več dedičev deduje po smrti oporočitelja. Sodišče o tem, kdo dobi dediščino na ta način, odloči glede na rezultat zapuščinskega postopka. Če oporočitelj v razpolaganju s premoženjem po smrti dedovanje preloži (s pogojem ali rokom), vsaj en glavni dedič deduje po oporočiteljevi smrti, vsaj en nadaljnji dedič pa po izpolnitvi pogoja (po določenem obdobju). Sodišče o prehodu dediščine z glavnih dedičev na nadaljnje dediče odloči v ločenem postopku.

Sklepe o dedovanju v imenu sodišča izda notar, ki ga je pristojno okrožno sodišče pooblastilo za izvedbo dejanj v zapuščinskem postopku. Pri opravljanju vloge sodnega pooblaščenca imajo notar, notarski uradnik in kandidat pri izvajanju pravice vse privilegije sodišča kot javnega organa.

Volilojemnik pravico do volila pridobi ob oporočiteljevi smrti, o tej pravici pa ga je treba obvestiti pred koncem zapuščinskega postopka. Dolgovana volila je treba izpolniti pred koncem zapuščinskega postopka.

Odrek pravici do dedovanja in odpoved

Pravici do dedovanja se je v dogovoru z oporočiteljem mogoče vnaprej odreči v obliki notarskega zapisa.

Po oporočiteljevi smrti se lahko dedič dediščini odpove z izrecno izjavo, ki jo predloži sodišču v enem mesecu od datuma, na katerega je bil obveščen o tej pravici. Dedič, ki prebiva v tujini, ima po prejemu takšnega obvestila tri mesece, da se odpove dediščini. Ta rok se lahko podaljša iz resnih razlogov, ni pa ga mogoče podaljšati po njegovem preteku (roka ni mogoče odložiti). To tem roku se šteje, da se dedič ni odpovedal dediščini.

Nujni dedič se lahko odpove dediščini, zadrži pa pravico do nujnega deleža, npr. lahko se odpove zapuščini na podlagi razpolaganja s premoženjem po smrti, ne da bi se odpovedal pravici do nujnega deleža. To je v nekaterih pogledih izjema od splošnega pravila, da dediča obveznosti, ki mu je bila naložena z razpolaganjem s premoženjem po smrti, ni mogoče odvezati z odpovedjo dediščini na podlagi tega razpolaganja, obenem bi pa ta dedič uveljavljal svojo pravico zakonitega dediča – lahko je dedič na podlagi razpolaganja s premoženjem po smrti ali pa se lahko takšni dediščini odpove. Izjave o odpovedi ali sprejemu ni mogoče preklicati.

Dediščini se ne more odpovedati oseba, ki s svojim ravnanjem jasno nakaže, da se dediščini ne namerava odpovedati, zlasti z odprodajo premoženja, ki je del zapuščine.

Dediščino je mogoče tudi odstopiti v korist drugega dediča. Nujni dedič, ki odstopi dediščino, se odreče tudi pravici do nujnega deleža; ta odločitev velja tudi za potomce v ravni vrsti. Odstop dediščine v korist drugega dediča je veljaven, če drugi dedič soglaša s tem dejanjem. Dedič, ki odstopi dediščino, s tem dejanjem ni odvezan obveznosti, da spoštuje navodila v zvezi z volili ali drugimi ukrepi, ki jih je v skladu z oporočiteljevo oporoko mogoče in bi jih bilo treba izpolniti le osebno.

8 So dediči odgovorni za dolgove pokojnika, in če je tako, pod katerimi pogoji?

Dediči se lahko odločijo, ali bodo uveljavljali pravico, da zahtevajo inventar zapuščine. Dediči, ki ne zahtevajo inventarja zapuščine, za dolgove pokojnika odgovarjajo v celoti. Če pravice do inventarja ne uveljavlja več dedičev, so skupaj solidarno odgovorni. Dedič, ki ne zahteva inventarja, odgovarja za vse dolgove, tudi če sodišče seznam premoženja sestavi iz drugih razlogov (npr. ker pravico do inventarja uveljavlja drug dedič).

Če dedič zahteva inventar, sodišče izvede inventar zapuščine. Dedič, ki zahteva inventar, za pokojnikove dolgove odgovarja le do vrednosti prejete dediščine. Če to pravico uveljavlja več dedičev, so skupaj solidarno odgovorni, vendar vsak odgovarja le do vrednosti dediščine, ki jo prejme.

V nekaterih primerih sodišče odredi inventar zapuščine tudi, če ga ne zahteva noben dedič, zlasti zaradi zaščite mladoletnih dedičev, dedičev, katerih prebivališče ni znano, in oporočiteljvih upnikov.

V nekaterih primerih se sodišče lahko odloči, da se inventar zapuščine zamenja s seznamom premoženja iz zapuščine, ki ga pripravi upravitelj, ali skupno izjavo o premoženju iz zapuščine, ki so jo pripravili in podpisali vsi dediči.

9 Kateri dokumenti in/ali informacije so običajno potrebni za vpis nepremičnine?

Registracijo pravic v kataster ureja zakon št. 256/2013 o katastru (zakon o katastru).

V katastru so registrirani:

- zemljišča v obliki parcel,
- stavbe s hišno številko ali zemljiškoknjižno številko, če niso del zemljišča ali stavbne pravice,
- stavbe brez hišne številke ali zemljiškoknjižne številke, če niso del zemljišča ali stavbne pravice, če so glavna struktura na zemljišču in ne spadajo med „male strukture“,
- enote, opredeljene v skladu s civilnim zakonikom,
- enote, opredeljene v skladu z zakonom št. 72/1994, ki ureja nekatera solastniška razmerja, povezana s stavbami, in nekatera solastniška razmerja, povezana s stanovanji in nestanovanjskimi prostori, ter spreminja nekatere zakone (zakon o lastništvu nad stanovanji), kakor je bil spremenjen,
- stavbna pravica,
- vodovod.

Stvarnopravne pravice, pridobljene z dedovanjem, se v katastru evidentirajo v skladu s sklepom ali javno listino o dedovanju, ki je izdan v državi članici, in na podlagi certifikata, ki ga izda sodišče ali pristojni organ države članice, iz katere izvirajo podatki, ali evropskega potrdila o dedovanju („dokumenti“).

Zemljiška knjiga, v katere okrožje spada nepremičnina, je krajevno pristojna za postopek registracije.

Nepremičnina mora biti navedena v dokumentih za registracijo pravic v kataster (sklep o dedovanju, javna listina in/ali evropsko potrdilo o dedovanju) v skladu z oddelkom 8 zakona št. 256/2013:

- zemljišče je označeno s parcelno številko, navedbo, ali gre za gradbeno parcelo, in imenom katastrske občine, v kateri je;
- zemljišče, za katero se izvede poenostavljena registracija, je označeno s parcelno številko v skladu s prejšnjo zemljiško knjigo in navedbo, ali je bila parcelna številka dodeljena na podlagi zemljiške knjige, načrta razdelitve, načrta združitve ali katastra, in imenom katastrske občine, v kateri je;
- stavba, ki ni razvrščena kot del zemljišča ali stavbne pravice, je označena s parcelno številko zemljišča, na katerem je bila zgrajena, hišno številko ali zemljiškoknjižno številko (če številka ni bila dodeljena, je naveden način gradnje) in imenom mestne občine, v kateri je;
- enota je označena z oznako stavbe, v kateri je razmejena, ali oznako zemljišča ali stavbne pravice, če je stavba, v kateri je razmejena, razvrščena kot del takega zemljišča, s številko in imenom enote, po potrebi pa tudi z navedbo, da je enota nedokončana;
- stavbna pravica je označena s parcelno številko, navedbo, ali gre za gradbeno parcelo, in imenom katastrske občine, v kateri je ustanovljena;
- vodovod je označen s parcelno številko, navedbo, ali gre za gradbeno parcelo, imenom katastrske občine in načinom uporabe.

Dokumenti, predloženi zaradi registracije pravic v katastru, morajo izpolnjevati zahteve glede dokumentov, namenjenih za uporabo v namene katastra; njihova vsebina mora upravičiti predlagano registracijo pravice, predlagana registracija pravice pa mora dokazati neprekinjenost s predhodnimi vpisi v kataster.

V dokumentih morajo biti navedeni ime, naslov prebivališča, osebna matična številka ali datum rojstva dediča ali drugega upravičenca (če gre za pravno osebo, pa ime, registrirani sedež in matična številka, če jo ima). V dokumentu morajo biti navedeni

deleži, v skladu s katerimi posamezni dedič pridobi pravice do nepremičnine, po potrebi pa tudi, katere stvarnopravne pravice se uvedejo, ustrezni upravičenci in odgovorne stranke. V zapuščinskem postopku se lahko poleg lastninske pravice ustanovijo tudi stavbna pravica, služnostna pravica, zastavna pravica, prihodnja zastavna pravica, podzastavna pravica, pravica do prve zavrnitve, prihodnja dosmrtna pravica, skupno lastništvo, skrbniški sklad in prepoved prenosa ali omejitev razpolaganja.

Če se pravica, ki se bo vpisala v kataster na podlagi danega dokumenta, nanaša le na del parcele, mora biti dokumentu priložena skica dela zadevnega zemljišča. Skica se šteje za del dokumenta.

9.1 Je imenovanje upravitelja obvezno ali obvezno na zahtevo? Kaj je treba storiti, če je obvezno ali obvezno na zahtevo?

Oporočitelj lahko v razpolaganju s premoženjem po smrti imenuje upravitelja in/ali izvršitelja.

Sodišče upravitelja za izvršitev oporoke imenuje na predlog dediča, ki ne želi izgubljati časa in energije za izvršitev oporoke. Predlog mora vsebovati splošne podatke o predložitvi, tj. v njem mora biti jasno navedeno sodišče, na katero je naslovljen, kdo ga podaja, na kaj se nanaša in kakšen je njegov namen, mora pa biti tudi podpisan in datiran.

Sodišče lahko upravitelja imenuje na lastno pobudo, če:

- a) izvršitelj ni bil imenovan ali izvršitelj zavrne upravljanje zapuščine ali pa tega očitno ni sposoben in če dediči zapuščine ne morejo ustrezno upravljati;
- b) je treba sestaviti seznam premoženja, ki spada v zapuščino, ali
- c) za to obstajajo resni razlogi, ali
- d) je prejšnji upravitelj umrl, bil odpuščen, je dal odpoved ali pa je bila njegova pravna in poslovna sposobnost omejena in ostaja potreba, da kdo izvede te dolžnosti.

9.2 Kdo lahko izvrši pokojnikovo razpolaganje za primer smrti in/ali upravlja s premoženjem?

Izvršitelj (če ga je oporočitelj imenoval) je odgovoren za izvršitev oporočiteljeve oporoke. Če upravitelj ni imenovan, je izvršitelj odgovoren tudi za upravljanje zapuščine.

Če sta imenovana oba, izvršitelj in upravitelj, upravitelj upravlja zapuščino v skladu z izvršiteljevimi navodili.

Če je imenovan upravitelj, izvršitelj pa ne, upravitelj upravlja zapuščino. Sodišče na dedičev predlog upravitelju odredi, naj poskrbi za oporočiteljevo oporoko.

Če upravitelj in izvršitelj nista imenovana, so vsi dediči odgovorni za skupno upravljanje zapuščine. Lahko se tudi dogovorijo, da zapuščino upravlja le eden od njih.

9.3 Katera pooblastila ima upravitelj?

Upravitelj je odgovoren le za upravljanje zapuščine. To pomeni, da stori vse potrebno za ohranjanje premoženja. Pri tem lahko izvršuje vse pravice, povezane s premoženjem, ki ga upravlja. Upravitelj lahko prenese predmete iz zapuščine ali jih uporabi za poroštvo, če je to potrebno zaradi ohranitve vrednosti ali vsebine premoženja, ki ga upravlja, ali za izravnavo. Pod enakimi pogoji lahko spremeni namen premoženja, ki ga upravlja.

Upravitelj dediščine ali izvršitelj lahko sprejmeta kateri koli ukrep, ki presega preprosto upravljanje, če se dediči s tem strinjajo. Če dediči ne sprejmejo dogovora ali če je dedič opredeljen za osebo pod posebnim varstvom, je potrebna odobritev sodišča.

Izvršitelj je odgovoren za ustrezno izvrševanje oporočiteljeve oporoke s primerno skrbnostjo. Uveljavlja lahko vse pravice, potrebne za izvajanje njegovih nalog, vključno s pravico do zagotavljanja veljavnosti oporoke na sodišču in uveljavljanjem nesposobnosti dediča ali volilojemnika, in zagotovi, da se izvršijo vsa oporočiteljeva navodila. Oporočitelj lahko izvršitelju v oporoki naloži dodatne dolžnosti.

10 Kateri dokumenti, ki dokazujejo status in pravice upravičencev, se običajno izdajajo po nacionalnem pravu med postopkom dedovanja ali ob koncu postopka? Ali imajo dokazno moč?

Zapuščinski postopek se konča s sklepom o dedovanju, v katerem so izrecno navedene pravice in obveznosti, povezane z zapuščino. Stranke se lahko zoper ta sklep pritožijo v petnajstih dneh od datuma, na katerega je bil vročen. Če v tem roku ni vložena nobena pritožba, sklep postane pravnomočen. Končni sklep je dokazilo pravic in obveznosti, ki jih vsebuje. Sklep je javna listina.

Sodišče lahko pred koncem postopka izda uradno potrdilo o dejstvih, znanih iz spisa zadeve. Tudi to potrdilo je javna listina.

Spletna stran je del portala [Tvoja Evropa](#).

Veseli smo vaših [povratnih informacij](#) o uporabnosti informacij.

Your
Europe

This webpage is part of an EU quality network

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.

Zadnja posodobitev: 14/12/2020